

JOHANNES ALANEN

YLENNYS

Ylennys

Johannes Alanen

YLENNYS

© 2014 Johannes Alanen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-286-868-8

SISÄLLYS

1. Prologi	1
2. Ylennyksestä ja kravatin käyttötarkoituksesta	2
3. Asiaa tikusta	23
4. Lepopäivän pyhittäminen	58
5. Myyntimiehistä ja heidän liikkuvasta elämäntavastaan	62
6. Laulaen tulee	71
7. Avuliaisuus ja kissan mielenliikkeet	75
8. Suhiseva ystävä	89
9. Tanssiravintola	112
10. Sanaisen arkun aarteet	129

11. Temperamentti	139
12. Munista, kulttuurista ja hätävalheista	147
13. Onnenlahjat	177
14. Lehti tietää	185
15. Kosto	192
16. Veitsenheitosta ja liikuntaharrastusten tärkeydestä	201
17. Kierrätys	211
18. Aloiteoikeus	215
19. Huojuvista taloista ja sydämen sivistyksestä	219
20. Paljon muuta	225

Prologi

- Mietitäänpä vielä kerran, Jaakko tyynnytteli. Koeta ajatella asiaa joltakin toiselta kantilta. Mitä Hercule Poirot tekisi?
- Hercule Poirot? En minä tiedä. Sukisi viiksiään?
- Sinun pitää katsoa tätä jotenkin uudella tavalla. Asettua ikään kuin tilanteen ulkopuolelle.
- Minä olen jo valmiiksi aivan pihalla! Miten tällaista voi tapahtua? Tai tiedänhän minä. Se oli vahinko. Hirvittävä vahinko!
- Hyvä, ongelman myöntäminen on avuksi. Enää tarvitsee vain löytää ratkaisu.
- Vain?
- Juuri niin. Ei tämä tästä surkuttelemallakaan parane. Vai kuinka kovasti haluat sen ylennyksesi?
- Haluan... Mutta odota, minun täytyy mennä hetkeksi ulos selvittelmään ajatuksia ja soittamaan yksi puhelu.
- Entä nämä kaksi?
- Tehköt mitä lystäävät!

Kävelin ulos hotellista. Asiat olivat perusteellisesti sekaisin. Jos minulla olisi mahdollisuus siirtyä ajassa taaksepäin, palaisin saman tien päivään, jolloin kaikki oli vielä järjestyksessä. Samalla voisin hoitaa kunnialla pari muutakin juttua...

Ylennyksestä ja kravatin käyttötarkoituksesta

Mikähän siinä on, että aikuisen ihmisen lapsuuskuvat ovat usein huvittavia? Tuovatko tohkeissaan puuhastelevat lapset itsessään hymyn huulille vai huvittaako kontrasti menneisyyden ja nykyisen ihmisen välillä? Ehkä syytä on myös ajan ilmiöissä, kuten vaikkapa hius- tai vaatemuodissa. Tosin minun hiukseni olivat lähes kuvasta riippumatta sekaisin ja vaatteet miten sattuu. Vaihdoin kaksivuotiskuvani seuraavaan, joka esitti minua opettelemassa polkupyörällä ajoa. Taas hymyjä ja muutamia huvittuneita kommentteja. Seuraavassa kuvassa olin yhdeksän ja paimensin keppi kädessä lehmiä laitumelta navettaan. Hymy pysyi katsojien kasvoilla ja erityisen maireasti hymyili pomoni. Oli hänen ideansa järjestää ryhmähenkeä kohottava teemapäivä. Osana sitä jokainen esitteli itsensä työkavereille uudelleen valokuvien avulla. Vaikka meistä myyntiedustajista moni ei tavallisessa työssään tavannut toisiaan kuin satunnaisesti, yhteishenkeä piti olla. Olimme kuin yhtä suurta perhettä ja niin edelleen. Ajatus oli mielestäni ihan hyvä, mutta nämä tilaisuudet menivät helposti kiusallisen puolelle, jos yritettiin olla enemmän kuin oikeasti oltiin.

- Tuomas, nyt selvisi hymysi salaisuus, pomo virnisti, kun näytin kuvaesitykseni seuraavan otoksen.

Seisoin siinä jalkapallo kinalossa kentän reunalla. Tarkoitukseni oli kertoa palloilutaustastani, mutta huomion varastivat auringossa kiiltelevät hammasraudat. Olin pelännyt joutuvani rautojen takia kiusatuksi, mutta asia oli mennyt melkein päinvastoin. Moni luokkakavereistani oli nähnyt James Bond –elokuvan, joissa rautahampainen Jaws-konna puree poikki paksun vajjerin. Minulta kyseltiin, pystyisinkö samaan.

Jäljellä olevissa melko mielikuvituksettomasti valituissa kuvissa pääsin ripille ja ylioppilaaksi, poseerasin armeijan maastopuvussa ja istuin pakettiautossa, johon oli pakattu vähäinen omaisuuteni Helsinkiin vietäväksi. Siinä olivat elämäni käännekohtat kuvina. Tai ne käännekohtat, jotka halusin työyhteisölleni kertoa. Vaikutin varmasti tylsältä ennen minua esiintyneeseen toimistotyöntekijä Sirpaan verrattuna. Hän oli sentään tilittänyt kaiken kahdesta avioerostaan lähtien.

Tein vielä lopuksi yhteenvedon. Olin kotoisin Pohjois-Karjalan Enosta ja kolmelapsisen perheen kuopus. Vartuin maalla lehmien keskellä, sillä isäni oli neljännen polven maitotilallinen. Valitettavasti polvet jäisivät siihen, sillä siskojeni maatilan hoitaminen ei kiinnostanut ja myös minä olin päätynyt toiselle alalle. Lähdin peruskoulun jälkeen lukioon Joensuuhun, sillä harrastin tosissani jalkapalloa ja katsoin kehittymismahdollisuuteni paremmiksi maakunnan suuren kaupungin joukkueessa. Asuin setäni luona ja kävin treeneissä seitsemäntoistavuotiaaksi asti. Silloin tajusin, ettei minusta kovallakaan työllä tulisi ammattilaista. Jatko-opintoihin päädyin Helsinkiin ja valmistuin lopulta kauppatieteiden maisteriksi. Jätin kertomatta, ettei myyntiedustajan työ ollut ensisijainen tavoitteeni, vaan olin ennemminkin päätynyt siihen erinäisten syiden takia. Niistä merkittävintä oli aiemman työpaikkani toimitusjohtaja, joka oli nostanut firman tilit tyhjiksi ja jättänyt kaatuvan yhtiön alaistensa käsiin. Hän oli joskus kahvitaouilla vitsaillut maista, joiden kanssa Suomella ei ollut luovutussopimusta. Tai ainakin luulin hänen silloin vitsailleen. Ehkä hän nyt naureskeli jossain palmujen katveessa.

Nykyisessä myyntiedustajan työssä kiersin kauppaamassa erilaisia toimitotarvikkeita. Olin alussa kauhuissani. Miksi näinä Internetin ja suoramyyntikuvastojen aikoina kukaan haluaisi ostaa jotakin kaupparatsulta. ”Ei kiitoksiin” saikin tottua, sillä niitä tuli enemmän kuin kauppoja. Työ osoittautui myös äärimmäisen hienoviritteiseksi, sillä myyntityössä piti olla yhtä aikaa ponteva ja johdatteleva muttei tyrkyttävä. Oli elettävä potenti-

aalisen ostajan mukana ja luotava hänelle tarpeita, joita hän ei tiennyt olevan. Edustamani tuotteet eivät olleet mullistavia tai käänteentekeviä, mutta vähintäänkin rivien välistä annettiin ymmärtää niiden olevan laadukkaampia kuin kilpailijoilla. Ja mikä parasta, näillä tuotteilla oli netistä tilattuihin verrattuna kasvot.

Jos rehellisiä ollaan, niin en ollut työssäni mitenkään erinomainen. Kehityin toki koko ajan, mutta en mitenkään päässyt samoihin myyntilukuihin kuin vaikkapa kollegani Harri. Kyse oli luultavasti karismasta. Harri oli sitä vaikka koko firmalle jaettavaksi ja lisäksi hän oli sanavalmis. Olin joskus kirjoittanut ylös ja opetellut Harrin käyttämiä repliikkejä, mutta en saanut niitä kuulostamaan samalta kuin hän. Siksi olin päätynyt omaan tyyliini ja se tuotti sen verran tulosta, että pärjäsin.

Niin, pärjäämisestä puheen ollen. Edellisviikolla sain odottamattomia uutisia. Pomo pyysi minut huoneeseensa ja kehotti sulkemaan oven perässäni. Tiesin heti, että kyse oli jostakin vakavasta. Aloin jo varautua potkuihin, sillä kyseinen viikko ei ollut sujunut kovinkaan hyvin ja tilauksia oli tullut vähän. Pomo silmäili työpöytänsä painostavan hiljaisuuden vallitessa. Lopulta hän nosti katseensa ja yllätti minut täysin. Jokin merkittävä kiinalaisyhtiö hamusi Euroopan markkinoille ja oli kuulemma saanut positiivisia kokemuksia saksankielisissä maissa. Niiden rohkaisemana yhtiö halusi laajentaa Pohjoismaihin, joista ensimmäiseksi ja kokeilumarkkinoiksi se oli valinnut Suomen. Aluksi yhtiö oli etsinyt suomalaisen kumppanin, joka alkaisi edustaa sen tuotteita. Pomollani oli ilo ilmoittaa, että tämä suomalainen kumppani oli hänen firmansa! Siinä ei kuitenkaan ollut vielä kaikki. Koska kiinalaisyhtiö oli tulossa tosimelellä ja suurella volyymilla, se myös halusi tiettyjä järjestelyjä. Heidän tuotteillaan pitäisi olla oma myyntiosasto ja sen toimista vastaava päällikkö. Ja kuinka minä sitten liityin kuvioon? No, koska olin pomoni mukaan käynyt kouluja, saanut mukavasti työkokemusta ja minulla oli parisuhde ja kaikkea, hän oli päättänyt esittää päälliköksi minua.

En osannut häkellykseltäni sanoa mitään. Potkujen uhka oli vaihtunut edessä siintävään ylennykseen! Pomo huomasi kasvoilleni hiipineen hymynkareen ja veti takaisin maan pinnalle. Hän kertoi, ettei asia ollut vielä kirkossa kuulutettu. Kiinalaiset olivat ilmoittaneet tulevansa kesälomien jälkeen neuvottelemaan sopimuksesta ja tapaamaan tuotteistaan vastaavaksi esitettävää päällikköä. Ja siitä pomoni jakoi varoituksen sanoja. Hänelle oli teroitettu, että päällikön tulisi olla ehdottoman nuhteeton ja sydämeltään sivistynyt. Yhtiö oli tarkka imagostaan, joten päällikkökandidaatti saisi varautua perusteelliseen haastatteluun ja soveltuvuustestiin. Yhtiön edustajat todennäköisesti viittaisivat kintaalla suomalaisille käytännöille ja kyselisivät kaiken perhesuhteista lähtien. Eikä pelkästään minulta vaan koko lähipiiriltä myös kumppanini puolelta. Siksi pomo vielä ennen poistumistani erikseen kehotti pysyttelemään poissa ongelmista ja pitämään parisuhteeni kunnossa. Vakiintunut mies oli kiinalaisten mukaan tehtävään sopivampi kuin vallaton poikamies. Eikä mikään olisi pahempaa kuin että yhtiön edustajat viime hetkellä toteaisivat yhteistyökumppanin pettäneen heidän odotuksensa. Sopimuksen arvo oli huomattava ja paljon sen syntymisessä oli minun harteillani. Ja saattoi kuulemma olla niinkin, että jos sopimus kariutuisi, firmassa jouduttaisiin harkitsemaan henkilöstövähennyksiä...

Ryhmähenkeä kohottavan teemapäivän esitykseni päättyi ja kuulijat taputtivat. Jälkeeni kuvia näytti vielä kaksi muuta työntekijää, joiden esitykset noudattelivat samaa varovaista kaavaa kuin minulla. Henkilökohtaiset asiat haluttiin pitää henkilökohtaisina. Heidän puhuessaan katselin sivusilmällä kollegoita. Keistä mahtaisi tulla alaisiani uudella myyntiosastolla? Vai palkattaisiinko sinne aivan uutta väkeä? Joka tapauksessa tunsin itseni otetuksi saadusta luottamuksesta. Kyseessä oli sentään ensimmäinen ylennys, joka koskaan oli kohdalleni sattunut. Sen mukana tulisi paitsi lisää vastuuta myös palkankorotus. Pääsisin siihenastisen työurani huipulle, mikä näyttäisi hyvältä myös CV:ssä. Luotin suoriutuvani

haastattelusta ja soveltuvuustestistä. Jos kerran pomo uskoi minuun, miksen sitten itsekin uskoisi. Viimeinkin menestys oli avannut ovensa! Tarvitsisi vain selviytyä kesästä kunnialla ja pitää parisuhde kunnossa. Ei kai se kovin vaikeaa voisi olla? Olin elänyt ainakin likipitään nuhteettomasti ja sivistyneesti tähänkin asti, joten mitä ihmeellistä tässä nyt voisi tapahtua? Hymyilevä tulevaisuus sai minutkin hymyilemään. Hymy tarttui myös esitystään päättävään kollegaani, joka varmaankin ajatteli ilon johtuvan hänestä. Ei se mitään, minulla riitti nyt hyvää mieltä jaettavaksi. Ohjelman lopuksi joimme kahvit ja päivä oli pulkassa. Pomo toivotti kaikille hyvää viikonloppua ja kertoi itse lähtevänsä ystäväpariskunnan kanssa purjehtimaan. Toivotin hänelle myötätuulta.

Päivän teema pyöri vielä mielessäni, kun lähdin ajamaan pääkonttorilta Itä-Helsingistä Pikku Huopalahdessa sijaitsevaa kotiani kohti. Tarinani oli varmasti nykypäivänä tavallinen. Pienen kunnan poika muutti opintojen ja työn perässä isompaan kuntaan. Minun tapauksessani Helsinkiin. Asuin pienessä asunnossa kaupungin laidalla ja haaveilin väljemmästä kodista ja omasta pihasta. Tyttöystävänkin olin löytänyt pääkaupunkiseudulta. Tai voiko kolmekymppisten kohdalla vielä puhua tyttöystävästä? Synnyinseudullani kävin koko ajan harvemmin ja puheeni murre oli kaatoamassa.

Kello lähestyi neljää iltapäivällä ja liikenne ruuhkautui koko ajan enemmän. Yksi seikka lisää niistä asioista, joihin isoon kaupunkiin muuttava sai tottua. Aamuin ja varsinkin iltapäivisin istuskeltiin verensokerit alhaalla autojonoissa ja toivottiin olevan jossain muualla. Kiireisinä hetkinä mateleva liikenne turhautti erityisesti, mutta onneksi minulla ei nyt ollut hätää minnekään. Radio soitti kesähittejä ja aurinko paistoi, vaikka sää ei ollut ajankohtaan nähden lämmin. Oikeastaan koko kesäkuun alku oli ollut kolea. Se ei tietenkään haitannut töissä ollessa, mutta pian koittavalle kesälomalle toivoin shortsikelejä. Kunhan selviäisin vielä muutamista päivistä, saisin olla lomalla kokonaisen kuukauden.

Kurvasin kerrostalokotini parkkipaikalle ja huokasin helpotuksesta. Viikonloppu menisi reissussa ja ensi viikolla viettäisin todennäköisesti paljon aikaa tyttöystäväni Saran luona Espoossa. Silti jääkaappiin olisi hyvä saada täydennystä. Kävelin lähellä olevaan kauppaan ja lastasin koriin perusruokatarvikkeita. Rastahiuksinen kassaneiti tervehti minua ystävällisesti. Hänen työvuoronsa osuivat usein niihin aikoihin, jolloin kävin kauppassa, ja hän muisti minut. Jos kassalla ei ollut jonoa, juttelimme ajankohtaisista asioista. Se oli mukavaa, sillä muuten ihmiset pitivät Pohjois-Karjalaa verrattuna enemmän etäisyyttä ja huolehtivat omista asioistaan. Nyt asiakkaita oli kuitenkin niin paljon, että tyydyimme vain toivottamaan toisillemme hyvää viikonloppua ja harpoin ulos. Astelin ostoskassi kädes- sä kotia kohti ja katselin aukealle puistoalueelle. Se toi alueeseen mukavaa väljyyttä. Lisäksi pidin puiston läpi virtaavasta purosta. Siitä näyttivät pitävän myös kolme alakouluikäistä poikaa, jotka lastasivat leivänmuruja puunkappaleiden päälle ja lähettivät ne sitten virran mukana kohti alempana uiskentelevia sorsia.

- Apua, jättiläissorsat hyökkäävät, yksi pojista huusi ja kaikki nauroivat.

Leivänmurut katosivat parempiin suihin ja puunkappaleet jatkoivat matkaa virran mukana. Hienoa, että lapset käyttivät vielä luovuutta ja keksivät omia leikkejä.

Nousin portaita kolmannen kerroksen kaksiooni. Se oli näppärä poikamiesboksi, jonka olin ostanut kolme vuotta sitten. Pieni koko pelasti minut suuremmilta huonekalukuluilta, sillä asuntoon ei mahtunut kovin paljon tavaraa. Kaikki tarvittava siellä kuitenkin oli pientä parveketta ja saunaa myöten. Koostaan huolimatta asunto oli pääkaupunkiseudun tapaan ollut melko hintava, ja olin sitä hankkiessa joutunut käymään hattu kourassa pankissa. Ylennyksen myötä kasvavat ansiot olisivat todella tervetulleita, sillä halusin hoitaa lainan pois niin pian kuin mahdollista. Lisäksi haaveilin uudesta autosta, sillä nykyinen oli edellistalvena jättänyt

minut useaan kertaan tienposkeen. Jos ajokki olisi ollut ihminen, se olisi luultavasti viettänyt talvet etelässä ja tullut Suomeen vain kesäksi. Mutta koska se oli vanhahko henkilöauto, jolla ei ollut valinnanvaraa, sen piti yrittää selviytyä Suomen talvesta niin kuin pystyi. Eikä se aina selviytynyt. Polkumme olisivat jo ajat sitten erkaantuneet, jos minulla olisi ollut siihen varaa. Palkankorotuksen myötä vaihtaisin menopelin hyvissä ajoin ennen ensimmäisiä lumihiutaleita.

Jätin kengät eteiseen ja kävin purkamassa ruokakassin sisällön keittiön kaappeihin. Sitten marssin makuuhuoneeseen pakkauspuuhiin. Kuten sanottua, minua odotti viikonloppureissu. Saran Kaarinassa asuva kummisetä täytti kuusikymmentä ja oli kutsunut sukulaisiaan ja ystäviään juhlistamaan saavutettua merkkipaalua. Periaatteessa pidin juhlista ja tapasin mielelläni ihmisiä, mutta tämä tilaisuus aiheutti tiettyjä paineita. Olimme seurustelleet Saran kanssa vasta puolitoista vuotta, enkä ollut ehtinyt tavata montaakaan hänen sukulaisistaan. Vanhemmat toki ja heidän lisäksi yhden tädin. Muuten kaikki juhlissa olevat ihmiset tulisivat olemaan uusia tuttavuuksia. Koska Sara piti tiiviisti yhteyttä ympäri maata asuviin sukulaisiinsa, monia heistä varmasti kiinnostaisi, millainen mies Saran seurassa liikkui. Koetin valmistautua haasteeseen katsomalla itsenäni kokovartalopeilistä, ojentamalla kättäni ja esittelemällä itseni. Sanoisinko pelkän etunimen vai tarvittaisiinko sukunimikin? Entä jos Sara esittelisi minut? Olisiko repliikkini ”hauska tutustua” vai kenties jokin kepeämpi kuten ”tässä minä nyt olen”? Ei, jälkimmäinen ei olisi hyvä. Enhän voinut olettaa, että toinen osapuoli oli malttamattomana odottanut tapaa-mistani. Parasta olisi vain toimia tilanteen mukaan, mikä se ikinä olisikin. Suureksi onneksi en silloin tiennyt, mikä minua odotti. Tai että vaikutus, jonka Saran sukuun tekisin, olisi suorastaan leimuava. Ennen kaikkea olin kuitenkin autuaan tietämätön kaikista koettelemuksista, jotka edessä olevalla kesälomalla kohtaisin. Ylennys ei todellakaan ollut kirkossa kuulutettu.

Pakkasin kassiin vaatteita ja peseytymistarvikkeita muutaman päivän varalle. Yöpyisimme juhla-reissulla Kaarinassa, yhden yön viettäisin Saran luona Espoossa ja yhden työmatkalla Riihimäellä. Sara oli suosittelut juhliin siistiä pukeutumista. Niinpä pakkasin mukaan pikkutakin, pari kauluspaitavaihtoehtoa sekä kaiken varalta kravatin, jota tuskin kuitenkaan käyttäisin. Lopullisen yhdistelmän valitsisin Saran asun mukaan. Lankkasin vielä juhla-kengät ja kiillotin ne vanhalla sukalla. Ainakaan pukeutumisesta hyvän ensivaikutelman tekeminen ei jäisi kiinni. Kasteltuani ainoan huonekasvini, jo metrinkorkuiseksi venyneen vuoripalmun, lähdin ulos.

Pihalla olevan roskakatoksen luona huomasin yhden harvoista edes jotenkin tuntemistani naapureista. Hän oli noin seitsemänkymppinen eläkkeellä oleva rouva, jonka puhekiintiö vaikutti rajattomalta. Rouva oli naimisissa hiljaisen oloisen miehen kanssa, mikä saattoi lisätä keskusteluintoa muiden seurassa. Nainen oli periaatteessa mukava ja lämminsydäminen, mutta puheripulin iskiessä hänestä oli vaikea päästä eroon. Olin joskus seurannut ikkunasta hänen ja erään toisen puheliaan naapurin jutustelua. He olivat seisoskelleet pihalla pari tuntia vaihtamassa päällimmäisiä kuulumisia toistensa päälle hölöttäen. Omat keskusteluni rouvan kanssa olivat sen sijaan hyvin yksipuolisia. Ehdin sanoa jotakin sinne ja jotakin tänne, mutta enimmäkseen hän vain höpötteli omia asioitaan. Ongelma oli myös, etten saanut keskustelukumppanini puhetulvaa katkeamaan edes ilmoittaakseni, että minun piti mennä. Onneksi rouva ei nyt ollut huomannut minua. Kiiruhdin vaivihkaa autolle ja kurvasin tieheni. Vaara oli vältetty.

Saran luokse ei ollut pitkä matka. Sinne ajoi noin parissakymmenessä minuutissa. Hankalampaa oli parkkipaikan löytäminen, sillä vieraspaikkoja oli niukasti. Sara asui pienkerrostalokaksiossa Tontunmäellä ja hänen taloyhtiönsä pihalla vieraspaikkoja oli tasan kaksi. Olin joskus kieli poskessa miettinyt, että ilmeisesti niillä seuduilla ei paljon vierailtu. Onneksi toinen paikoista oli vapaana ja vältyin kassin ja pukupussin kanssa pi-

demmältä kävelymatkalta. Raahasin kantamukseni luhtitalon toiseen kerrokseen ja soitin ovikelloa. Aurinkoisesti hymyilevä Sara kurkisti ovenraosta. Hän suuteli minua ja nosti pukupussin eteisen naulakkoon. Saran kissa pilkisti makuuhuoneesta, mutta huomattuaan minut, tassutteli välinpitämättömänä takaisin. Emme olleet kissan kanssa ylimpiä ystävyksiä. Tai oikeastaan väheksyntää tapahtui enemmän kissan puolelta. Näytelyissä palkittu ylväs venäjänsininen piti ylitse kaiken emännästänsä. Muut kävijät näyttivät kuuluvan sen arvoasteikolla lähinnä kotirauhan häiritsijöihin, eikä se vaivautunut aina edes ovelle katsomaan, kuka oli tulossa. Katti oli tehnyt myös minun asemani selväksi. Koska seurustelin ja vietin siksi paljon aikaa Saran luona, se oli joutunut jonkin verran tottumaan minuun. Siitä huolimatta kissa ei tullut koskaan syliini ja oli suostunut leikkimäänkin kanssani vain pari kertaa. Olin ollut kummankin kerran jälkeen innoissani ja uskonut läpimurron tapahtuneen, mutta seuraavalla kerralla katti oli taas ylenkatsonut minua.

Siitä, kuinka Saran kanssa tutustuimme, oli kaksi versiota. Lyhyemmässä kävin Saran työpaikalla työasioissa ja tein häneen vaikutuksen. Sara lisäsi minut työnantajansa pikkujoulutilaisuuden kutsuvieraslistalle ja vietti suurimman osan illasta kanssani. Sen jälkeen kävimme treffeillä ja päätimme alkaa seurustella. Näin jälkikäteen ajatellen pidin tästä versiosta, sillä se antoi paremman kuvan minusta. Pidemmässä nimittäin yritin epätoivoisesti päästä esittelemään toimistotarvikkeita naiselle, jonka puhelinääneen olin odottamatta korviani myöten ihastunut. En hyväksynyt kieltävää vastausta, vaan vaatimalla vaadin päästä tapaamaan häntä.

Kävimme samana iltana hyvän ystäväni Karrin kanssa pelaamassa sulkapalloa. Karri oli pelin jälkeen kurkkuaan myöten täynnä pähkäilyjäni. Olisiko kalustefirman nainen yhtä viehättävä tavatessamme? Oliko hän vapaa? Entä jos hän piti minua aivan tollona ja tapaisi vain säälistä? Kotiin lähtiessämme Karri laski kätensä olkapäälleni ja toivotti onnea. Olimme tunteneet toisemme lukiosta asti ja hänen mukaansa olin ollut

Myyntimies Tuomaksella menee lujaa. Edessä on odotettu kesäloma ja sen jälkeen ylennys myyntiosaston päälliköksi. Matkassa on ainoastaan yksi mutta. Tulevalta päälliköltä edellytetään ehdotonta nuhteettomuutta ja vakiintunutta parisuhdetta. Itsestään selviltä vaikuttavien valintakriteerien täyttäminen osoittautuu kesän edetessä odottamattoman hankalaksi...

Viihteellinen Ylennys on tarina, jota lukiessa ei aina tiedä, itkeäkö vai nauraa.

9 789522 868688